# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 17ης Μαΐου 1994 *

Στην υπόθεση C-41/93,

**Γαλλική Δημοκρατία,** εκπροσωπούμενη από τις Edwige Belliard, αναπληρωτή διευθυντή στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και Catherine de Salins, σύμβουλο εξωτερικών υποθέσεων στο ίδιο υπουργείο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Γαλλίας, 9, boulevard du Prince Henri,

προσφεύγουσα,

κατά

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπουμένης από τις Denise Sorasio, νομική σύμβουλο, και Virginia Melgar, εθνική υπάλληλο τελούσα στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζομένης από την

**Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,** εκπροσωπούμενη από τους Ernst Röder, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, και Roberto Hay-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

der, Regierungsdirektor στο ίδιο υπουργείο, Bundesministerium für Wirtschaft, Villemombler Str. 76, D-W-5300 Βόννη,

και το

**Βασίλειο της Δανίας,** εκπροσωπούμενο από τον Jørgen Molde, νομικό σύμβουλο στο Υπουργείο Εξωτερικών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Δανίας, 4, boulevard Royal,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως που εξέδωσε στις 2 Δεκεμβρίου 1992 η Επιτροπή, στηριζόμενη στο άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΟΚ, για την έγκριση της γερμανικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί της απαγορεύσεως της πενταχλωροφαινόλης (ΕΕ 1992, C 334, σ. 8),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida και M. Díez de Velasco, προέδρους τμήματος, R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn (εισηγητή) και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κυρία υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 7ης Δεκεμβρίου 1993, στην οποία η Επιτροπή εκπροσωπήθηκε από τον Jean-Louis Dewost, γενικό διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και τη Virginia Melgar,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Ιανουαρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Φεβρουαρίου 1993, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση της αποφάσεως που εξέδωσε στις 2 Δεκεμβρίου 1992 η Επιτροπή, στηριζόμενη στο άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης ΕΟΚ, για την έγκριση της γερμανικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί της απαγορεύσεως της πενταχλωροφαινόλης (ΕΕ 1992, C 334, σ. 8).

2 Η πενταχλωροφαινόλη (στο εξής: PCP) είναι χημική ουσία, η οποία χρησιμοποιείται κατά την επεξεργασία της ξυλείας, τον εμποτισμό των κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων και την απολύμανση των πατωμάτων, ως βακτηριοκτόνο στην επεξεργασία δερμάτων και στη βιομηχανία χαρτοπολτού και, τέλος, ως βιοκτόνο μικροοργανισμών κατά την επεξεργασία των βιομηχανικών υδάτων. Η PCP είναι τοξική για τον άνθρωπο όταν λαμβάνεται από το στόμα, αλλά και διά της αναπνευστικής οδού και εξ επαφής. επίσης, είναι πολύ τοξική για το υδάτινο περιβάλλον. Η χρήση της υπόκειται σε διαφόρους περιορισμούς σε περισσότερες από τριάντα χώρες.

3 Το 1987, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κοινοποίησε στην Επιτροπή, σύμφωνα με την οδηγία 83/189/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, για την καθιέρωση διαδικασίας πληροφορήσεως στον τομέα των προτύπων και τεχνικών προδιαγραφών (ΕΕ 1983, L 109, σ. 8), σχέδιο κανονιστικής ρυθμίσεως περιορίζουσας σε 0,5 % την περιεκτικότητα σε PCP των προοριζομένων για την επεξεργασία της ξυλείας παρασκευασμάτων.

4 Απαντώντας στην ανωτέρω κοινοποίηση, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι επρόκειτο να εκδώσει σχετική οδηγία και κάλεσε τη Γερμανική Κυβέρνηση να αναβάλει επί δωδεκάμηνο τη θέσπιση της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως.

5 Στις 20 Απριλίου 1988, η Επιτροπή υπέβαλε πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου για την ένατη τροποποίηση της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν περιορισμούς κυκλοφορίας στην αγορά και χρήσεως μερικών επικινδύνων ουσιών και παρασκευασμάτων (ΕΕ 1988, C 117, σ. 14). Με την πρόταση αυτή η περιεκτικότητα σε PCP των ουσιών και παρασκευασμάτων που διατίθενται στην αγορά περιοριζόταν σε ποσοστό 0,1 % κατά μάζα και προέβλεπε παρεκκλίσεις σε τρεις περιοριστικώς αριθμούμενες περιπτώσεις.

6 Στις 12 Δεκεμβρίου 1989, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξέδωσε την Pentachlorphenolverbotsverordnung (κανονιστική ρύθμιση περί της απαγορεύσεως της πενταχλωροφαινόλης, *Bundesgesetzblatt,* 1989, I, σ. 2235), η οποία άρχισε να ισχύει στις 23 Δεκεμβρίου 1989.

7 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, αυτής, η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση αφορά την πενταχλωροφαινόλη, το πενταχλωροφαινολικό νάτριο, καθώς και τα λοιπά άλατα και παράγωγα της πενταχλωροφαινόλης, τα παρασκευάσματα που περιέχουν περισσότερο από 0,01 % των εν λόγω ουσιών και τα προϊόντα τα οποία, λόγω της επεξεργασίας τους μέσω των ανωτέρω παρασκευασμάτων, περιέχουν τις ουσίες αυτές σε ποσοστό υπερβαίνον τα 5 mg/kg (ppm).

8 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, της κανονιστικής ρυθμίσεως, απαγορεύεται η παραγωγή, διάθεση στην αγορά ή χρήση για εμπορικούς ή βιομηχανικούς σκοπούς, στο πλαίσιο οποιασδήποτε οικονομικής δραστηριότητας ή μέσω εργατικών χειρών, των παρατιθεμένων στο άρθρο 1, παράγραφος 1, ουσιών. Οι παρεκκλίσεις από την ανωτέρω απαγόρευση αφορούν μόνο την παρασκευή και χρήση της PCP και των παραγώγων της όταν παρεμβάλλονται

ως παράγοντες συνθέσεως άλλων ουσιών ή εμφανίζονται ως υποπροϊόν ή προορίζονται αποκλειστικώς για την επιστημονική έρευνα ή επιστημονικά πειράματα, εφόσον παρέχονται εγγυήσεις για την ακίνδυνη διάθεση των αποβλήτων και έχουν ληφθεί επαρκή μέτρα ασφαλείας προς προστασία των εργαζομένων και του περιβάλλοντος. Οι παρεκκλίσεις αυτές εξαρτώνται από την έγκριση της διοικήσεως.

9 Στις 21 Μαρτίου 1991, το Συμβούλιο, στηριζόμενο στο άρθρο 100 Α της Συνθήκης, εξέδωσε την οδηγία 91/173/ΕΟΚ, για την ένατη τροποποίηση της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν περιορισμούς κυκλοφορίας στην αγορά και χρήσεως μερικών επικινδύνων ουσιών και παρασκευασμάτων (ΕΕ 1991, L 85, σ. 34, στο εξής: οδηγία 91/173/ΕΟΚ). Μεταξύ των επικινδύνων αυτών ουσιών στις οποίες αναφέρεται η προαναφερθείσα οδηγία εμφαίνεται η PCP. Τέσσερις κυβερνήσεις, μεταξύ των οποίων και η Γερμανική, καταψήφισαν την πρόταση οδηγίας.

10 Το άρθρο 1 της οδηγίας τροποποιεί το παράρτημα Ι της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/004, σ. 178), με την προσθήκη του σημείου 23, σύμφωνα με το οποίο η PCP, τα άλατα και οι εστέρες της δεν χρησιμοποιούνται σε συγκέντρωση ίση ή μεγαλύτερη του 0,1 % κατά μάζα σε ουσίες και παρασκευάσματα διατιθέμενα στην αγορά. Παρεκκλίσεις προβλέπονται, κατ' ουσίαν, για προϊόντα και παρασκευάσματα που χρησιμοποιούνται για την επεξεργασία της ξυλείας, τον εμποτισμό ινών και βαρέων κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων, ως παράγοντες συνθέσεως και/ή μεταποιήσεως στα πλαίσια βιομηχανικών μεθόδων, καθώς και για την ειδική αντιμετώπιση που απαιτούν κτίρια ανήκοντα στην πολιτιστική κληρονομιά των κρατών. Κατ' εφαρμογήν της ιδίας διατάξεως, οι παρεκκλίσεις αυτές επανεξετάζονται με γνώμονα την εξέλιξη των επιστημονικών γνώσεων και των τεχνικών μεθόδων το αργότερο τρία έτη από την εφαρμογή της οδηγίας.

11 Κατά το άρθρο 2 της οδηγίας 91/173/ΕΟΚ, τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή, το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1991, τις ουσιώδεις διατάξεις εθνικού δικαίου που εγκρίνουν στον διεπόμενο από την οδηγία τομέα και

θεσπίζουν, το αργότερο μέχρι την 1η Ιουλίου 1992, τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή τους.

12 Στις 2 Αυγούστου 1991, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κοινοποίησε στην Επιτροπή τη στηριζόμενη στο άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης απόφασή της να συνεχίσει να εφαρμόζει τις εθνικές διατάξεις περί PCP αντί της οδηγίας 91/173/ΕΟΚ. Η κοινοποίηση διαβιβάστηκε στα λοιπά κράτη μέλη προκειμένου να διατυπώσουν τη γνώμη τους. Στις 10 Φεβρουαρίου 1992, η Γαλλία διαβίβασε στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις της επί της κοινοποιήσεως.

13 Στις 2 Δεκεμβρίου 1992, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση με την οποία ενέκρινε τις γερμανικές διατάξεις. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε σε όλα τα κράτη μέλη.

14 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Γαλλική Δημοκρατία θεωρεί, πρώτον, ότι εσφαλμένα η Επιτροπή ενέκρινε την κοινοποιηθείσα γερμανική κανονιστική ρύθμιση, παραβιάζοντας, συνακόλουθα, το άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης.

15 Αφενός, τα στοιχεία που διαβίβασαν οι γερμανικές αρχές δεν αποδείκνυαν ότι τα περιοριστικά της χρήσεως της PCP μέτρα δικαιολογούνταν από τους κατά το άρθρο 36 της Συνθήκης ΕΟΚ επιτακτικούς λόγους ή τους σχετικούς με την προστασία των χώρων εργασίας ή του περιβάλλοντος, ούτε ότι τα μέτρα ήταν ανάλογα, λαμβανομένων υπόψη των εμποδίων στο εμπόριο που εντεύθεν μπορούσαν να προκύψουν.

16 Αφετέρου, η διατήρηση, εκ μέρους κράτους μέλους, διατάξεων περιοριστικοτέρων από τις προβλεπόμενες με τις οδηγίες που εκδίδει το Συμβούλιο δικαιο-

λογείται, από απόψεως του άρθρου 100 Α, παράγραφος 4, μόνον όταν συντρέχουν περιστάσεις προσιδιάζουσες στο κράτος αυτό, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

17 Δεύτερον, η Γαλλική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι, με την απόφασή της, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ, επειδή δεν απέδειξε, προσκομίζοντας επαρκή νομικά στοιχεία, ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις από τις οποίες το άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, εξαρτά την έγκριση παρομοίων μέτρων.

18 Της εξετάσεως των λόγων αυτών προέχει η ανάλυση της διαδικασίας, η οποία τερματίστηκε με την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, η ανατοποθέτησή της στο σύστημα της Συνθήκης και η διευκρίνιση του στόχου και των λεπτομερειών εφαρμογής της.

19 Συναφώς, αναγνωρίζεται καταρχάς ότι, μεταξύ των εξαγγελλομένων στα άρθρα 2 και 3 της Συνθήκης ΕΟΚ στόχων της Κοινότητας, συγκαταλέγεται η δημιουργία κοινής αγοράς. Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η εγκαθίδρυση της κοινής αγοράς αποσκοπεί στην κατάργηση όλων των εμποδίων στις ενδοκοινοτικές συναλλαγές με τη συγχώνευση των εθνικών αγορών σε μια ενιαία αγορά υπό συνθήκες κατά το δυνατόν πλησιέστερες εκείνων μιας γνησίας εσωτερικής αγοράς.

20 Το άρθρο 8 Α της Συνθήκης ΕΟΚ (άρθρο 7 Α της Συνθήκης ΕΚ) προβλέπει ότι η εσωτερική αγορά εγκαθιδρύεται προοδευτικώς με μέτρα που εκδίδει η Κοινότητα σύμφωνα με τις διατάξεις του εν λόγω άρθρου και των λοιπών διατάξεων που απαριθμούνται σ' αυτό, μεταξύ των οποίων το άρθρο 100 Α.

21 Κατά παρέκκλιση από το άρθρο 100 και αν δεν ορίζει άλλως η Συνθήκη, οι διατάξεις του άρθρου 100 Α εφαρμόζονται για την πραγματοποίηση των στόχων του άρθρου 8 Α.

22 Οι ανωτέρω στόχοι τίθενται σε εφαρμογή, κατά το άρθρο 100 Α, παράγραφος 1, με την έκδοση μέτρων, μεταξύ των οποίων οι οδηγίες που εκδίδει το Συμβούλιο σύμφωνα με την προβλεπόμενη συναφώς διαδικασία και που έχουν ως αντικείμενο την κατάργηση των οφειλομένων στις διαφορές μεταξύ των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών εμποδίων στις συναλλαγές.

23 Πάντως, στα πλαίσια του συστήματος αυτού, το άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, επιτρέπει στα κράτη μέλη, εφόσον συντρέχουν οι εξαγγελλόμενες μ' αυτό προϋποθέσεις, να εφαρμόζουν κανονιστική ρύθμιση παρεκκλίσεως από μέτρο εναρμονίσεως που έχει εκδοθεί σύμφωνα με την προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 διαδικασία.

24 Δεδομένου ότι η ευχέρεια συνιστά παρέκκλιση από κοινό μέτρο με το οποίο επιδιώκεται η πραγματοποίηση ενός εκ των θεμελιωδών στόχων της Συνθήκης, ήτοι η κατάργηση όλων των εμποδίων στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων μεταξύ των κρατών μελών, υπόκειται, δυνάμει του άρθρου 100 Α, παράγραφος 4, στον έλεγχο της Επιτροπής και του Δικαστηρίου.

25 Υπό το φως των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να εξεταστεί η διαδικασία σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή οφείλει να ελέγχει και, ενδεχομένως, να εγκρίνει τις εθνικές διατάξεις που της κοινοποιεί κράτος μέλος.

26 Καταρχάς, το κράτος μέλος το οποίο, όπως στην προκειμένη περίπτωση, έχει την πρόθεση να συνεχίσει να εφαρμόζει και μετά την εκπνοή της προθεσμίας μεταφοράς ή μετά την έναρξη ισχύος μέτρου εναρμονίσεως κατά το άρθρο 100 Α, παράγραφος 1, εθνικές διατάξεις περί παρεκκλίσεως, οφείλει να τις κοινοποιήσει στην Επιτροπή.

27 Στη συνέχεια, η Επιτροπή οφείλει να ελέγξει αν πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που επιτρέπουν σε κράτος μέλος να επικαλεστεί την κατά το άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, παρέκκλιση. Οφείλει, ειδικότερα, να εξακριβώσει αν οι επίδικες διατάξεις δικαιολογούνται από τους κατά το πρώτο εδάφιο του άρ-

θρου 100 Α, παράγραφος 4, επιτακτικούς λόγους και αν δεν συνιστούν ούτε μέσο αυθαίρετης διακρίσεως ούτε συγκεκαλυμμένο περιορισμό στο μεταξύ κρατών μελών εμπόριο.

28 Η κατά την ανωτέρω διάταξη διαδικασία σκοπεί στο να διασφαλίσει ότι κανένα κράτος μέλος δεν μπορεί να εφαρμόσει εθνική κανονιστική ρύθμιση παρεκκλίνουσα από τους εναρμονισμένους κανόνες χωρίς να έχει λάβει την έγκριση της Επιτροπής.

29 Πράγματι, τα μέτρα περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που είναι δυνατόν να παρεμποδίσουν τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές θα στερούνταν της αποτελεσματικότητάς τους αν τα κράτη μέλη διατηρούσαν την ευχέρεια μονομερούς εφαρμογής εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί παρεκκλίσεως.

30 Επομένως, τα κράτη μέλη έχουν το δικαίωμα να εφαρμόζουν τις κοινοποιηθείσες εθνικές διατάξεις μόνον εφόσον επιτύχουν την εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση εγκριτικής αυτών αποφάσεως.

31 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν η απόφαση της Επιτροπής της 2ας Δεκεμβρίου 1992 ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης.

32 Συναφώς, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, αναγνωρίζοντας με την απόφασή της ότι το γερμανικό μέτρο είχε ως στόχο την προστασία της υγείας και του περιβάλλοντος — δύο λόγους αναφερομένους αντίστοιχα στα άρθρα 36 και 100 Α, παράγραφος 4, της Συνθήκης —, συμμορφώθηκε προς τις εν λόγω επιταγές. Ειδικότερα, υπογραμμίζει ότι η γερμανική κανονιστική ρύθμιση αποσκοπούσε στην προστασία των πολιτών από τους κινδύνους προσβολής τους από καρκίνο λόγω των διοξινών.

33 Το ανωτέρω επιχείρημα είναι απορριπτέο.

34 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως, όπως αυτή θεσπίζεται με το άρθρο 190, επιβάλλει ότι όλες οι οικείες πράξεις πρέπει να εκθέτουν τους λόγους που οδήγησαν το θεσμικό όργανο στην έκδοσή τους, ούτως ώστε το Δικαστήριο να μπορεί να ασκεί τον έλεγχό του, τα δε κράτη μέλη αλλά και οι ενδιαφερόμενοι πολίτες να λαμβάνουν γνώση των προϋποθέσεων υπό τις οποίες τα κοινοτικά όργανα εφάρμοσαν τη Συνθήκη.

35 Στην προκειμένη περίπτωση, η προϋπόθεση αυτή δεν πληρούται. Αφού περιγράφει συνοπτικά στις τρεις πρώτες παραγράφους της το περιεχόμενο και τον στόχο του άρθρου 100 Α, παράγραφος 4, το δεύτερο μέρος της αποφάσεως της 2ας Δεκεμβρίου 1992, με τίτλο «εκτίμηση», περιορίζεται να διευκρινίσει, στο τέταρτο εδάφιο, το περιεχόμενο της γερμανικής κανονιστικής ρυθμίσεως και τους κινδύνους από την PCP, για να καταλήξει στη διαπίστωση, στο επόμενο εδάφιο, ότι το καθοριζόμενο με τη ρύθμιση όριο είναι υψηλότερο και ότι το περιθώριο αυτό ασφαλείας δικαιολογείται από τις εξαγγελλόμενες στο άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, επιταγές. Στη συνέχεια, κατόπιν μνείας, στα έκτο και έβδομο εδάφια, της υποχρεώσεως επανεξετάσεως, μετά πάροδο τριών ετών, της οδηγίας 91/173/ΕΟΚ, η απόφαση διαπιστώνει, στο όγδοο εδάφιο, ότι η γερμανική κανονιστική ρύθμιση παρεμποδίζει το εμπόριο. Τέλος, στο ένατο εδάφιο, η Επιτροπή συμπεραίνει ότι η γερμανική κανονιστική ρύθμιση πληροί τις επιταγές του άρθρου 100 Α, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο.

36 Κατόπιν αυτού, είναι προφανές ότι η Επιτροπή περιορίστηκε στο να αναφέρει κατά τρόπο γενικό το περιεχόμενο και τον σκοπό της γερμανικής κανονιστικής ρυθμίσεως και να διαπιστώσει ότι αυτή συμβιβάζεται με το άρθρο 100 Α, παράγραφος 4, χωρίς να διευκρινίζει τους πραγματικούς και νομικούς λόγους για τους οποίους, κατά την άποψή της, θα έπρεπε να λογίζονται ως συντρέχουσες στην προκειμένη περίπτωση όλες οι προϋποθέσεις του άρθρου 100 Α, παράγραφος 4.

37 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν πληροί την υποχρέωση αιτιολογήσεως του άρθρου 190 της Συνθήκης οπότε είναι ακυρωτέα λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου, ενώ παρέλκει η εξέταση των λοιπών λόγων που προέβαλε η προσφεύγουσα.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

38 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η καθής ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

**1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής, της 2ας Δεκεμβρίου 1992, με την οποία εγκρίνεται η γερμανική κανονιστική ρύθμιση περί απαγορεύσεως της πενταχλωροφαινόλης.**

**2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

Due Mancini Moitinho de Almeida

Díez de Velasco Joliet Schockweiler

Rodríguez Iglesias Grévisse Zuleeg

Kapteyn Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Μαΐου 1994.

Ο Γραμματέας
R. Grass

Ο Πρόεδρος
O. Due